

lovaná podle svých námitek složila k soudu nějaké částky (315 Kč a 118 Kč 88 h), když žalobce o tyto částky prosbu žalobní neobmezil a když žádá v první žalobě 2.700 Kč a ve druhé žalobě 3.041 Kč 12 h. Ale, i kdyby se složené částky odpočetly, přesahuje souhrn nároků žalobcových 5.000 Kč, t. j. hranici věcné příslušnosti okresního soudu. Rozhodnutí čís. 32 sb. n. s., na něž rekursní soud odkazuje, týká se právě nároků nesouvisejících ani skutkově ani právně, tedy pravého opaku souzeného případu.

Čís. 6812.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

V tom, že se vůz pouliční dráhy srazil s chodcem a odhodil ho pod koně, dlužno spatřovati příhodu v dopravě. Jde o neodvratnou náhodu ve smyslu §u 2 zák., byl-li chodec zasažen vozem pouliční dráhy v té chvíli, když vůz pouliční dráhy ho již předjížděl, a k poranění chodce došlo jedině proto, že koně ve voze chodcem řízeném se splášili a srazili ho ku kolejím pouliční dráhy.

(Rozh. ze dne 17. února 1927, Rv I 762/26.)

Žalobce řídil nákladní povoz jako kočí, jda po levé straně vozu. Když na této straně předjížděl vůz pouliční dráhy a na pravé straně vozu přiblížilo se protijedoucí auto, splášili se koně zapřažené do vozu, vzepjali se, žalobce se dostal ke kolejím elektrické dráhy, vůz elektrické dráhy do něho narazil a pod koně ho odhodil, čímž žalobce utrpěl poranění. Žalobní nárok proti elektrickým podnikům o náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolací soud nesdílí právního názoru soudu první stolice, že v souzeném případě nejedná se o příhodu v dopravě podle §u 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. proto, že vůz elektrické dráhy mohl vůz žalobcův předejet, aniž by se při tom dotkl žalobcova vozu, a přisvědčuje odvolateli, že jde o příhodu v dopravě. Příhodou v dopravě jest v souzeném případě, že se vůz elektrické dráhy srazil s tělem žalobcovým. Při provozu pouliční dráhy jest zjevem zcela obyčejným, že chodci i vozidla se pohybují poblíž kolejí a přes ně, ale pravidelná doprava i na pouliční dráze jest možnou jen, je-li prostor, v němž se vlak pohybuje, volným. Neodstránil se překážka, jež jest v cestě volnému pohybu vozu, v čas, takže se vozidlo s ní střetne, jest to odchylka od obyčejného normálního průběhu věci. Dlužno proto v tomto případě spatřovati příhodu v dopravě v nenadálé dopravní překážce, která se v osobě žalobcově postavila v cestu nepředvídaným způsobem další volné jízdy vlaku, takže se vlak srazil s tělem žalobcovým a pod koně ho odhodil, čímž žalobce zranění utrpěl. Jest tu proto použití předpisu § 1 zák. o ručení železnic. Naproti tomu dlužno přisvědčiti soudu první stolice, že tu jest vyvíňovací důvod podle § 2 cit. zák., že úraz žalobcův způsoben byl neodvratnou náhodou. Úraz žalobcův stal se tím způsobem, že když vůz elektrické dráhy na jedné straně vůz žalobcův předjížděl a na straně druhé proti vozu žalobcova

jedoucí auto se přiblížilo, koně do vozu zapřažení se plašili, vzepjali, čím žalobce ke kolejím elektrické dráhy se dostal, takže do něho vůz elektrické dráhy narazil, pod koně jej odhodil a tím zranění utrpěl. Okolnost, zda žalobce předkem vozu pouliční dráhy či jeho stranou byl zasažen, jest nerozhodnou. Rovněž jest nerozhodným, zda se koně splášili a vzepjali následkem jetí vozu pouliční dráhy či auta proti nim jedoucího a se přiblíživšího, jak to žalobce sám v žalobě tvrdí. Výpovědmi svědků jest prokázáno, že vlakvedoucí D. včas dal znamení zvoncem, že se žalobce ohlédl, jedoucí vůz viděl, že se včas na pravo zahrnul, že kolej byla volnou a že vůz elektrické dráhy jel normální rychlostí. Že se žalobce kolejím dráhy, když viděl auto přijížděti, poněkud přiblížil, jest bez významu, jelikož věděl, že vůz pouliční dráhy za ním jede, dráha byla volnou, takže vůz pohodlně mohl předjetí. Žalobce sám uvádí, že plašením a vzepjetím se koní byl ku kolejím stlačen. Svědek A. potvrdil, že žalobce koně vzepjavší se na levo strhl a tím ke kolejím se přiblížil. V plašení a vzepjetí se koní a v stlačení tím žalobce ke kolejím v okamžiku, když vůz pouliční dráhy jej již, jak svědky jest prokázáno, předjížděl, jest neodvratná náhoda, kterou úraz žalobcův byl způsoben a jež žalovanou stranu vyvíňuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce shledává dovolací soud správným úsudek soudu odvolacího, že jde o příhodu v dopravě. Souhlasí však rovněž s názorem soudu odvolacího, že žalovaná ve smyslu §u 2 zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák. je vyviněna, poněvadž se příhoda stala neodvratnou náhodou. Vývody dovolání v tomto směru nejsou způsobilé, by vyvrátily nebo seslabily správnost důvodů napadeného rozsudku, neboť žalobce dle zjištění soudu odvolacího byl zasažen vozem elektrické dráhy a to jeho zadní částí v té chvíli, když vůz elektrické dráhy jej již předjížděl, a k poranění žalobce došlo jen proto, že koně žalobcovi ve voze zapřažení svým plašením a vzepětím jej ke kolejím elektrické dráhy srazili tak, že prostora k předjetí elektrické dráhy potřebná, která zde byla, súzila se tím tak, že žalobce byl k zemi svalen a následkem toho poraněn. Když soud odvolací toto přiblížení se žalobce k vozu elektrické dráhy za svrchu uvedených skutkových zjištění označil neodvratnou náhodou ve smyslu §u 2 svrchu uvedeného zákona, která žalovanou od náhrady škody vyvíňuje, jest právní posouzení věci odvolacím soudem bezvadným a dovolání žalobcovo neodůvodněným.

Plašení žalobcových koní, ať stalo se z té neb oné příčiny, jest náhodou, která se stala v osobě žalobcově, a její následky musí žalobce sám nésti, když jest jisto, že koně se plašili teprve, když vůz elektrické dráhy žalobce předjížděl a když podle zjištění odvolacího soudu žalobce to byl, který vzepnuvší se koně na levo strhl a tím ke kolejím se přiblížil, takže řidič vozu elektrické dráhy úrazu žalobcovu nemohl zabrániti. Pro otázku, zdali elektrická dráha jako moderní dopravní prostředek jest povinna žalobci náhradu poskytnouti, rozhodny jsou předpisy zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák. a nepomohou proto ža-

lobci úvahy, zdali by bylo slušno, by v každém případě, tedy i v tomto, elektrická dráha škodu žalobci nahradila.

Čís. 6813.

Při jednání a rozhodování o účinnosti výpovědi jest přihlížeti jen k námitkám zavčas (§ 562 c. ř. s.) vzneseným.

(Rozh. ze dne 17. února 1927, Rv II 75/27.)

K námitkám vypovězeného proti výpovědi, dané mu obcí z bytu, procesní soud první stolice výpověď zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud uznal výpověď účinnou.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., jest opodstatněno. Podle Šu 570 c. ř. s. nemohou býti lhůty v §§ 560 až 569 c. ř. s. stanovené tedy ani lhůta k podání námitek proti výpovědi (§ 562 c. ř. s.) prodlouženy. Podle Šu 571 první odstavec c. ř. s. jest položiti rok k ústnímu jednání o námitkách v čase s ně podaných a pozdě podané námitky proti výpovědi jest podle téhož Šu odstavce 3 z úřední moci odmítnouti. Navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty k podání námitek není podle téhož Šu odstavce 4 přípustno. Z těchto ustanovení jasně plyne a není také o tom podle nauky (srovnej Neumann k c. ř. s. u Šu 562. Hora: Československé civilní právo procesní III. díl str. 180) ani dle judikatury žádná pochybnost, že při jednání a rozhodování o účinnosti výpovědi jest přihlížeti jen k námitkám zavčas vzneseným. V tomto případě vznesla obžalovaná zavčas, to jest v osmi dnech (§ 562 c. ř. s.), toliko jedinou námitku, že prý podle ujednání s obcí trvá její nájemní poměr až do 30. září 1927. Ostatní námitky, které žalovaná proti výpovědi vznesla, že výpověď mohla jí býti dána jen se svolením soudu (§ 1 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.) a kdyby ani toho nebylo, že výpověď nemá zákonem požadované náležitosti, protože se nestala na základě pravoplatného usnesení obecního zastupitelstva (§ 31, (1) čís. 3 zákona o ochraně nájemníků) a posléz že jí příslušela výpověď měsíční, byly žalovanou uplatněny až po lhůtě k podání námitek stanovené, totiž až při ústním jednání dne 12. října 1926, tedy opožděně. Podle toho, co shora bylo uvedeno, nemělo tudíž k těmto námitkám býti přihlíženo a když nižší soudy na základě provedených důkazů onu zavčas vznesenou námitku o trvání nájemního poměru za opodstatněnou neuznaly, bylo výpověď po rozumu Šu 572 c. ř. s. uznati za účinnou. Nižší soudy pochybily, když vzaly zřetel i na námitky teprve při jednání dne 12. října 1926, tedy opožděně žalovanou uplatňované a pochybily, když vzhledem k nim a to první soud z důvodu, že prý k výpovědi bylo zapotřebí soudního svolení podle §u 1 zákona o ochraně nájemníků a druhý soud proto, že prý usnesení obecního zastupitelstva o výpovědi, ježto nebylo žalované doručeno, není pravoplatné, výpověď za účinnou neuznaly.